

Orgasme de cine

Un relat de: [Dog Drag](#)

Gràcies a les meves al·lèrgies m'he lliurat d'haver d'aguantar animals a casa i poder tenir el plaer de farcir-la amb llibres de tota mena que em fan companyia - a part del meu estimat Billy -. I de tots aquests llibres que em fan companyia i no em deixen sola, dos són els més consultats a casa meva: l'Atlas i els diccionaris (de qualsevol llengua). Clar que el primer és el que he hagut d'anar canviant més sovint per tenir-lo a l'ordre de dia. Encara existia el Congo Belga quan el meu avi - de qui he heretat amb tota probabilitat la mateixa dèria - em va proposar el joc de trobar una ciutat de qualsevol part del món amb el menor temps possible. Era una bola del món atrotinada y al principi, com és normal, em donava pistes, però va arribar el dia que em vaig col·locar a la seva alçada i fèiem vertaderes competicions. La darrera vegada que vaig utilitzar aquella vella bola del món amb ell va ser mentre preparava el viatge a Nova Zelanda. Vaig agafar la bola i li vaig ensenyar on aniria i per on passaria el meu avió.

-Hi aniràs sola? No tens por?

-No avi. Però mira, mira per on passaré.

-Pregunta! - va dir - On sortiria la punta d'un pinxo si punxem la bola de la terra des dels Pirineus?

-Al Mont Cook de la illa del sud de Nova Zelanda!

Va somriure i jo també. Encara recordàvem aquell vell joc.

Anys més tard, el vaig trucar des de Los Angeles i tot i costar-me de persuadir-lo que el trucava vertaderament des d'allí - no s'ho creia perquè segons afirmava em sentia com si estigués a Girona - finalment ho vaig aconseguir. Però va ser llavors que em va deixar amb la paraula a la boca, mentre jo cridava "avi, avi, On ets? On t'has ficat?". I just quan anava a penjar pensant que se n'havia anat, el sento de nou que diu "Ara ja et veig! Digues, digues". I me'l vaig imaginar assenyalant amb el seu índex la localització exacta de Los Angeles en aquella bola vella de món. I també vaig somriure.

Si el meu avi es passava la vida mirant l'Atlas era perquè el feia somniar despert en tots aquells llocs exòtics, llunyans, on sempre hauria volgut anar i mai va poder. Perquè l'hort el podia deixar uns dies, però no podia deixar de munyir les vaques cada dia, ni de tenir cura de la resta dels animals que tenia a la masia. Jo en canvi, començava a destalonar-me aquella bola de món i seguiria fent-ho durant forces més anys. Però tot i així, no he deixat mai de fer el mateix exercici somniador que feia ell. I com que tinc la mala sort - o bona - de tenir una pèssima memòria, cada cop que l'obro noto com si fos la primera vegada. Tot un plaer!

I si bé la miserable memòria que tinc en el cas de l'Atlas no m'importa, si que m'empipa més en el cas dels diccionaris. Perquè en aquestes alçades, si recordés totes i cada una de les paraules que he mirat als diccionaris d'alemany, de francès, de castellà, d'anglès i de català, seria un autèntic diccionari multilingüe ambulat. Però el cas no és aquest. I segueixo consultant i consultant.

D'aquesta manera, un dia vaig obrir el diccionari del Pompeu per buscar la paraula Orgasme. Tenia curiositat per saber la definició - sortosament ja tenia coneixement físic d'aquesta paraula. Així doncs vaig obrir el diccionari, vaig buscar la O i finalment vaig trobar la paraula en qüestió. Poques vegades m'he sentit tan decebuda com en aquell moment. Sembla ser que el senyor Fabra, no considerava l'orgasme femení, o si més no això em va semblar a mi després de llegir: "Orgasme: m. Eretisme". Eretisme - vaig pensar? Aquest mot em portava més la imatge d'una erecció, que no era precisament la del clitoris. Llavors vaig buscar Eretisme i francament tampoc em va agradar la definició que deia "exaltació de les propietats vitals d'un òrgan". Caram amb el Pompeu - vaig pensar - No devia pas tenir una vida massa excitant amb aquesta mena de definicions! Estava decebuda. Així doncs vaig buscar la paraula en el diccionari de castellà i allí vaig descobrir que aquest mot ve dels grecs - de qui si no - i defineix un estat ple d'ardor. Reconequem-ho, els clàssics són els clàssics.

En "estat ple d'ardor" em trobava aquell dia, que curiosament acabava de nevar a Nova York. Es podria dir que més que emocionada estava excitada, pel fet d'estar segura que seria una de les experiències més meravelloses, tot i ser la primera vegada. Vaig arribar com una ceba - ho dic per la quantitat de capes d'abric que portava - les cames em feien figa i una suor freda de por - o de no sé quina mena de sentiment - em recorria l'espatlla. Tan punt em van obrir la porta i em van fer passar, vaig començar a treure'm capes d'abrics mentre caminava tot seguint-los. Vam arribar a una sala - ja encisadora des de la porta - i tan punt vaig entrar, la porta es va tancar darrera meu. En la solitud fosca d'aquella sala i amb total tranquil·litat vaig anar traient-me la roba, de mica em mica, admirant tots i cada un dels pocs racons il·luminats, fins que... Si allí estava ELLA al bell mig de la sala. A les fosques! M'estava esperant, silenciosa. El meu cor va començar a bategar de manera escandalosa, el meu pols començava a tremolar i les cames em pensava que no m'aguantarien. A poc a poc, mentre sentia com les gotes de suor relliscaven esquena avall, m'hi vaig acostar, alhora que seguia deixant peces de roba pel terra. Estat de ple ardor? Si. I d'ebullició també!

Tan punt vaig arribar al seu costat -ja molt lleugera de roba - vaig poder contemplar la seva bellesa. Em vaig quedar bocabadada admirant les línies corbes del seu cos i si bé llavors, no em vaig fixar en el seu color - ara sé que era negre com el carbó - si que em va copsar el seu tacte; un tacte indescriptible, que em va produir una capa de pell de gallina per tot el cos. No podia més. Finalment em vaig llençar al seu damunt i la vaig abraçar amb tota la força dels meus braços i dels sentiments. I va ser en el decurs d'aquella abraçada que vaig escoltar la seva veu que em xiuxiuejava tendrament a l'orella. Llavors sí, que a part de la pell de gallina vaig notar com el meu cos semblava més una olla a pressió que no pas una altra cosa. I l'emoció d'estimar-la d'aquella manera, d'escoltar-la i de sentir-la en els meus braços va fer que unes llàgrimes de felicitat emocionada rellisquessin per la meva galta.

Ho recordo com si fos ara. Aquella sala era un estudi de Nova York. Vaig tenir la gran sort de que em toqués la millor feina del món per rodar aquell curtmetratge: directora de fotografia i operadora de camera. Seria la primera vegada que tocara una autèntica camera de cinema. Vaig entrar a plató quan encara no estava preparat, però vaig anar deixant la meva roba pel terra a mesura que m'acostava a ella, a la Rolliflex 16 mm de color negre amb les dues bobines per la pel·lícula damunt seu. Quina bellesa, quines corbes! Un cop col·locats els focus i controlada la llum, em vaig enfilat a la grua on estava la meva estimada Rolliflex per iniciar el moviment de camera tot seguint al actors. Abraçar-la ja em va emocionar però res comparat al que sentiria hores més tard.

Tot estava preparat, la il·luminació, el decorat, els actors i tota la resta de l'equip tècnic. L'ajudant de direcció va començar a demanar silenci i un cop ho va aconseguir va mirar al tècnic de so i aquest li indicà que ja havia començat a gravar el so. El meu cor palpitava estrepitosament; tan fort que pensava que fins i tot el de so em diria alguna cosa. I va ser llavors quan l'ajudant va dir "Motor", que jo vaig prémer aquell botonet roig - roig passió - mentre l'abraçava tendrament com si fos l'amant tan cops desitjat i somniat, quan vaig sentir com començava a moure's. Ho notava a través de la seva remor, que entrava dolçament pels meus oïdes per arribar, amb tota delicadesa, fins al meu cor produint-li una palpitació del tot descarada. De la boca em va sortir el crit d'èxtasi: "Rodant! L'auxiliar de camera es va col·locar davant meu amb la claqueta* i va dir la seqüència i la toma. A partir d'aquí no vaig sentir res més, ni la veu del director cridant "Acció", ni la veu dels actors, ni quasi la veu del director quan va donar per finalitzada la toma tot cridat: "Talleu!" Jo seguia abraçada a la camera i mentre notava les seves palpitations, l'emoció cobria el meu cos amb pell de gallina. Aquell cant de sirena em va atrapar amb follia i com si es tractés d'un mariner em vaig deixar emportar. I si bé a l'Ulises el va salvar estacar-se al pal major, a mi em va tornar a la terra el segon crit, molt enutjat del director demanat aturar la camera. Després de reaccionar em vaig separar d'ella i em vaig eixugar les llàgrimes de felicitat que relliscaven per la galta, mentre somreia. I si bé em vaig quedar en estat catalèptic per uns instants, sabia que aquell orgasme cinematogràfic restaria dins la meva memòria de per vida.